והן הן קרביטיו וכדי שלא יתקלקל

העור בלחלוח הקרקע שלא היו ראשי

כרעיו גבוהין מסרוגו למעלה אמר

תנא קמא דאינו כופהו וקאמר יור"ג

דמתיר קרביטיו והוא נופל: מטה

מסרגין אותה על גבה. החבלים

מרכיבים על ארוכות המטה:

דרגש מסרגים אומו מגופו. שיש

נקבים בארוכותיו ותוחבים בהן ראשי

רלועות התלויות בעור ועונבין ואין

מרכיבין הרלועות ע"ג ארוכות

המטה: והעריסה. עריסת תינוקות:

משישופס בעור הדג. כדי להחליק

הארוכות ליפותן: למה לי שיפת

עור דג. והרי מכוסות הן תמיד

בראשי החבלים המסורגין על גבי

המטה: אעולי ואפוקי בבועים.

בנקבים של ארוכות מכנים ומוליא

ראש החבל: באבקתא. לולאות תלוין

בנקבי ארוכותיו ובהן מכניסין ראשי

רלועות התלויות בשפת העור:

שנקליטיה יוצאין. נקליטין ב׳

עלים ארוכין שמעמידין אותם במטה

אחד במראשותיה ואחד במרגלותיה

ומפוללין הן בראשיהן ומניחין קנה מזה

לזה ועליו פורשין הכילה ויש

שמחברין אותן נקליטין למטה והיינו

[יולאים] שמחוברין ויולאין מן המטה

עלמה ואין יכול לכפותה מפני נקליטיה

ומשום הכי זוקפה ודיו: מנלן דעיבורא

דמתה כמתה דמי וכו'. אלא ש"מ

בעיבורה תוך ע' אמה ושירים של

יריחו היה יושב: הח כתיב בתחומה

ומדוקם מחוץ לעיר. אלמא תחום

:העיר חוץ לעיר מיקרי ואינו מן העיר

ילד לביפו ויסגיר. על ידי חבל

ארוך: מ"ל אל פסח הביח. דמשמע

שלריך לעמוד על הפתח בשעת הסגר: אי אל פחח הבית. כלומר

אי כתביה לחודיה ולא כתב מן הבית

ה״א שיעמוד על האסקופה תחת

המשקוף ויסגיר להכי אילטרי׳ מן הבית

ללמד שלריך לנאת חוץ לאסקופה

שתחת המשקוף. ומדאלרכיה הכי אלמא

כל שתחת המשקוף אע"פ שהוא מן

האגף ולחוך הוי בכלל בית: שאני

גבי בית דכתיב קרא מן הבית עד שילא מן הבית כולו. דכיון דכתב

רחמנא מן הבית יתירא לרבויי יליאה אחרת אתא והיינו שילא מכל מה

שתחת המשקוף דהא אי לא כתיב מן הבית אלא וילא הכהן

אל פתח הבית הוה אמינא דעומד תחת המשקוף ומסגיר אע"ג

דכתיב ויצא דמן האגף ולחוץ כלחוץ. ומכאן לאותן שנשבעין לעמוד

[בחולטגי"ש] בבית אחד דמן האגף ולפנים מוחרים מן האגף ולחוץ אסורין:

מותר מן האגף ולחוץ: שאני גבי בים וכו'. אבל גבי נדרים מותר

נוטל קרביטין והיא נופלת: דללעי.

מסורת הש"ם

מנהדרין כ: כלים
 פט"ז מ"א, כ) [עי' מוס'
 חולין כה. ד"ה להטיח],

ג) סנהדריו כ: וע"שו מ"ה

על משנה זו תמלא בע"אן,

ה) נגעים פי"ב מ"ו ת"כ

תורה אור השלם

1. וַיְהִי בִּהְיוֹת יְהוֹשָׁעַ

ביריחו וִישַא עיניו וַיַּרא

הנה איש עמד לנגדו

נר מצוה יח א ב מיי׳ פ״ה מהל׳ אבל הלי יח: מתיר קרביטיו דהיינו לולאותיו בימי אבלו: קרביטין מי אית ליה.

ים ג מיי׳ פ״ה מהלכות כלים הלכה א: ב ד מיי פ״ה מהלי אבל

עין משפמ

הלכה יח: בא ה מיי׳ פ״ע מהל׳ טוש"ע י"ד סימן ריז סעיף

בב ו מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ל: סעיף ל: בג ז מיי׳ פי״ד מהלכות טומאות לרעת הל' ה:

מוסף רש"י מתיר קרביטיו. בימי אבלו. קרביטין, לולאות (סנהדרין ב.). קרביטין (סנהדרין כ.). קרביטין מי אית ליה. הלא מטה (שם). ערסא דצלא. של מור וחוליו וכשרולין לנטוחו עונדין הרלועות בארוכות המטה וכשמתירין אותה הוא נופל והן הן קרביטין וחס הוא לכפוחו שלא יתקלקל הוא לכפותו שנה יתקנקה העור בלמוח הקרקע.
שלא היו ראשי כרעייו
גבוהין מסירוגו למעלה, וקפו על
דופן הכרעים וארוכותיו
דופן הכרעים וארוכותיו
למעלה, ואמר ליה רבן מעון מתיר קרביטין וה (שם). שנקליטיה יוצאין. נקליטין שני עלים ארוכים ומעמידין אומן באמלע דופני המטה, מראשותיה ואחד ומפוללין בראשותיהן ומניחין קנה מזה לזה ועליו חורחיו נהום להם ועמי פולטן הכילה, ויש שמחברין אותן נקליטין למטה והיינו יולאין, שמחוברין ויולאין מן המטה ואין יכול לכפותה מפני נקליטיה, זוקפה. על מראשומיה או זוקפה. על מרחשומיה חו על מרגלומיה וארכובומיה למעלה ודיו (שם ב:). זוקפה. זוקף הנקליטין ופוכס הבגד עליה ודיו, דלא הוי ראויה לישיבה הואיל והבגד עליה וככפויה האמיל והפגל עלים וככפוים דמיל (ראמ"ה בשמו). יכול ילך לביתו ויסגיר. יכול יהא לו רשות לילך לחוך ביתו ולחזור ולסגור הדלת, אי נמי על ידי חבל ארוך כגון שהיה ניתו סמוך לשם (חולין י:). תחת המשקוף. מפתן

פירוש הרא"ש

מידי דהוה אממה מיוחדת לכלים. וספ דאמרינן שכופין כל המטוח לשכיבה ולישיבה: דרגש מתיר קרבישיו. לולחות שהוח קשור נה: בשוקא [ם"א דגלדאי] דצלעי. עול: ערםא דצלא. מטה

עור: ערםא רצלא. מטה של מה מלקל לנגעו בארן פטרוסו מכפיה: מסרגין אותה על גבה. על גב הארוכות: מסרגין אותו מל עד ולפי שהעור מתקלקל לנגעו בארן פטרוסו מכפיה: מסרגין אותה על גבה. על גב הארוכות: מסרגין המים מחובי. מסרגי המעוה: משישופם בעור הרג. להחליקס ואז נגמרה מלאכמס לקבל טומאה: להאו לי שיפת עור הרג. והלא הארוכות: באבקרא. לולאות התלויות בארוכה: שנקלישיה יוצאין. עץ יולא מאמלע המטה א' במרלשומיה ואחד מקלישיה ולאין מנוסבי וקבוען בא חלים שניהן ופורסין עליו סדין לאחל על המטה ואינה קבוען במטה ואם יש מקלישיה ולאין מנוסה וקבוען בה ואין שניהן ופורסין עליו סדין לאחל על המטה ואינה קבושון במטה ואם ישה ארב ישרה אחר בירה מותח במותח במותח בארבה באותה ארב ישרה שומור בארבה באותה אחר בירה שומור באותה באות באותה מרוכה: שהקרישה יוצאק. ען יונח מחמנע המנום ה' במרסקותיה וחחד במרגומיה והן גבוהין ונחתין ען חרון ענ שניהן ופורסין עליו סדין להחל על המטה ואינם קבועין במטה ואם יש מטה שנקליטיה יולאין מגופה וקבועין בה ואין יכול לכפותה מפני אותן נקליטין אוקפה על לדה ודיוי: מתני ואשור ליכנם לעיבורה. שבעים אחה ושירים שנחשה אחם עיבור לעיר ומהם והלאה מודדין מחום שכם: שן האגף ולפגים. ממקום הגפת הדלת: גמ' הבתיב ובהרתם שהוץ לעיר. אלמא תחום העיר מיקרי חוץ לעיר: יבול ילך לביתו ויסגיר. על ידי חבל ארוך או על ידי שליח: ת"ל אל פתח אי אל פתח הבית יבול יעסור תחת המשקוף ויסגיר. דסייט מן האגף ולחוץ אלמא קריע כיה פתח הכיח:

המיוחדת. ליתן עליה כלים והואיל ואין ישנים עליה אין לריך לכפותה (ח): קרביטין. לולחות שבו: קרביטין מי חית ליה. הכי קים הרי כשחר מטות הוח עשוי: בשוקח דללעי. מעבדי עורות: ערסח להו דלא הוו להו קרביטין שאינה עשויה להתפרק אלא עומדת דללה. מטה של עור ותולין רלועות בשפת העור סביב וכשרולים מולעת לעולם: רבן שמעון חומר חין לריך לווקפה. חלח הוח החבל לנטותו עונבין הרצועות בארוכות המטה וכשמתירין אותן נופל מאליו

> מידי דהוה אמטה המיוחדת לכלים דתניא אם היתה מטה המיוחדת לכלים אין צריך לכפותה אלא אי קשיא הא קשיא דתניא רשב"ג אומר ידרגש מתיר קרבימיו והוא נופל מאליו ואי דרגש ערסא דגדא הוא קרביטין מי אית ליה כי אתא רבין אמר שאילתיה לההוא מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמיה דהוה שכיח בשוקא דצלעי ואמר לי מאי דרגש ערסא דצלא איתמר איזהו ממה ואיזהו דרגש אמר רבי ירמיה ממה מסרגין אותה על גבה דרגש מסרגין אותו מגופו מיתיבי ייכלי עץ מאימתי מקבלין מומאה יהמטה והעריסה ימשישופם בעור הדג ואי ממה מסתרגת על גבה למה לי שיפת עור הדג אלא הא והא מגופן ממה אעולי ואפוקי בבזיני דרגש אעולי ואפוקי באבקתאי א"ר יעקב בר אחא אמר רבי ימטה שנקליטיה יוצאין זוקפה ודיו א"ר יעקב בר אידי אמר ר' יהושע בן לוי הלכה כרשב"ג: מתני׳ ההנודר מן העיר ימותר ליכנם לתחומה של עיר ואסור ליכנס לעיבורה יאבל הנודר מן הבית אסור מן האגף ולפנים: גמ' מגלן דעיבורא דמתא כמתא דמי א"ר יוחנן דאמר קרא יויהי בהיות יהושע ביריחו וגו' מאי ביריחו אילימא ביריחו ממש והכתיב יויריחו סוגרת ומסוגרת אלא ש"מ בעיבורה אימא אפי' בתחומה הא כתיב בתחומה יומדותם מחוץ לעיר: הנודר מן הבית אינו אסור אלא מן האגף ולפנים: אבל מן האגף ולחוץ לא מתיב רב מרי ויצא הכהן מן הבית סייכול ילך לביתו ויסגיר ת"ל אל פתח הבית אי אל פתח הבית יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר תלמוד לומר מן הבית עד שיצא מן הבית כולו הא כיצד עומד בצד המשקוף ויסגיר ומנין שאם הלך לביתו והסגיר או שעמד תחת השקוף והסגיר שהסגירו מוסגר ת"ל ⁴והסגיר את הבית מכל מקום שאני גבי בית

> דכתיב מן הבית עד שיצא מן הבית כולו:

מתני׳

מוכרי עורות: ערסא דללא. של עור שישן עליה אבל אינה חשובה כל כך ולהכי הואיל ואינה חשובה לא היה כופה אלא זוקפה ודיו והלכך אמרי׳ במתני׳ דמותר בדרגש שאינה

מטה חשובה וערסא דללא אית לה קרביטין ופליג רשב"ג בגמרא ואמר דבעי כפיה כל כך שמחיר קרביטין והעור נופל מאליו לפי שיש רצועות סביב לעור ומותחין אותו בין ארוכות המטה וקושרין הרלועות בארוכות ושוכבין עליו וכשמתירין הרלועות והעור נופל אין לך כפיה גדולה מזו: מטה מסרגין אותה על גבה. שכורכין הבגד או העור שישנים עליו סביב אותם עלים שעומדים מראשותיו ומרגלותיו (ב) נקובים ומכניסין המשיחות שבבגד או שבעור לתוך אותן נקבים: משישופס בעור הדג. שמשפשף העלים של מטה הארוכות והקלרות בעור הדג כדי לעשותן להובין וחלקים: למה לי שיפת עור הדג. והלא העור מכוסה מן החבלים או מן הבגד או מן העור: הא והא. מסתרגין מגופן (ג): לעיולי ולחפוהי אבויוני. שמכניסין ראשי המשיחות שבבגד דרך הנקבים וקושרים זה בזה: תעולי וחפוקי בחבקתת. שקושרין לולחות בעלי המטה מרחשותיו וממרגלותיו ומכניסין ראשי משיחות בנקבים וקושרין בלולאות והיינו קרביטין: שנקליטיה יולחין. כדחמרי׳ התם נקליטין שנים ואותה מטה אין אדם יכול לכפותה מפני נקליטיה אלא זוקפה על ב' מרגלותיה ומניחה ודיו: הלכה כרבן שמעון (ד). דאמר מחיר קרביטין: בותבר' לחחומה. בתוך אלפים אמה: לעיבורה.

היינו פגום נכנס פגום יולא של אותה העיר: גבו׳ אלא שמע מינה בעיבורה הוה קחי. וקרי ליה ביריחו: אימא ואפילו במחומה. הוי בתוך העיר והאי דכתיב ויהי בהיות יהושע ביריחו בתחומה הוה קאי: תחומה אקרי חוץ לעיר דכתיב

ומדותם מחוץ לעיר: מן האגף ולפנים. מן סגירת הפתח ולפנים. אגף כמו (יומא יח.) הגפת דלתות. אבל מן האגף ולחוץ על עובי המפתן אינו אסור: יכול ילך לביחו ויסגיר. ע"י שלוחו: פ"ל אל פסח הביח. של מנוגע לריך לעמוד: הכי גרסינן על השקוף. על עובי המפתן: עד שיצה מן השקוף. דעל השקוף איקרי בית: בלד השקוף. מבחוץ. מדקאמר עד שינא מן הבית כולו אלמא דשקוף נמי הוי בית ואמאי הנודר מן האגף ולחוץ. שקוף היינו אסקופה משקוף מה שעל הפתח:

מתני'

עליו כאילו אינו כפוי לכך אמר דאינו לריך לכפוחו ואים דגרסי איממר נמי דדרגש אינו כפיה: ל"דל שישת עור כאילו אינו כפוי לכך אמר דאינו לריך לכפוחו ואים דגרסי איממר נמי דדרגש אינו בר כפייה: ל"דל שישת עור הדג. והלא אין יופיו נראה שהרי הן מכוסות במבלים המסורגין על גבה: בבזייני. בנקעים ובנקבים שבארוכות מקלת ארוכות מגולות ולריכה שיפה: באבקרא. לולאות שיש לולאות מלוין בנקבי ארכובותיו ובהם מכניסין ראשי הרלועות המלויות בשפת העור: שנקלישיה יוצאין. שנהליטיה מבוטים דררוני החמור הדרבר: וובדם חודה שוב אונו של היולים היוצאים שנה אונו של היונים הבוטים דררוני החמור הדרבר: וובדם חודה של היונים הוונים הבוטים דררוני החמור הדרבר וובדם חודה הוונים היונים היונים הוונים הוונים בברים וובדם חודה הוונים בכברים הוונים הבברים הוונים הוונים

וְתַבְּר אָנ שׁ עבֵּו יְעֶבְּּר וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וַיֵּלֶךְ יְהוֹשֻׁעַ אֵלֶיו וַיֹּאמֶר לוֹ הַלָנוּ אַתָּה אָם לְצָרֵינוּ: 2. וִירִיחוֹ סֹגֶרֶת וּמְסַגֶּרֶת מפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין יוֹצֵא וְאֵין בָּא: יהושע ו א יייטכיי. 3. וּמַדּתֶם מִחוּץ לְעִיר אֶת פְּאַת קַדְמָה אַלְפַּיִם באמה ואת פאת נגב בְּלַפִּיִם בְּאַמָּה וְאֶת פְּאַת יָם אַלְפִּיִם בְּאַמָּה וְאֵת פְּאַת פָאַת צָפּוֹן אַלְפֵּיִם בָּאַמָּה פָאַת צָפּוֹן אַלְפֵּיִם בָּאַמָּה רְבָּיִר בָּבּתְּיְבְיָב בְּיַבְּיָּה וְהָעִיר בַּתְּעָרְ זֶה יִהְיֶה לְהֶם מִגְרְשֵׁי הֶעָרִים: 4. וְיָצֶא הַכֹּהֵן מִן הַבַּיִת אָל פֶּתַח הַבָּיִת וְהִסְגִּיר את הבית שבעת ימים: הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה המיוחדת וכו' לכפותה הס"ד ואח"כ אומר דרגש אין לריך וכו׳ נוטל קרביטיר והיא נופלת הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה טסנ קו ביטיו והימ טפנת הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה קרביטין לולאות שבו ואח"כ ד"ה קרביטין מי אית ליה וכו' לעולם הס"ד ואח"כ מ"ה דללעי: (ב) ד"ה מטה

ומכניסים: (ג) ד"ה הח וכר מגופן הס"ד ואח"כ מ״ה עיולי ואפוקי בבזיוני שמכניסין כנ״ל: (ד) ד"ה הלכה כר' שמעון ב״ג דאמר:

מסרגין וכו' ומרגלותיו הס"ד ואח"כ מ"ה מגופו

שאותם עצים נקוניס מכניסים: (ג) ד"ה כא וכו׳

תוספות דרגש מתיר קרבימיו והעור נופל. קרכיטיו לולאות שמחוברין במטה דצלא. מטה של עור ותוליו רלועות בשפת העור סביב יכשרולין לנטותו עונבים הרלועות בארוכות המטה וכשמתירין אותם הוא נופל והם קרביטיו: ממה על הארוכות הלכך כשכופין אותו הסירוגין גבוהים ואין יכולין לישב עליו: דרגש סירוגין מבפני'. תחת הארוכות הלכך כי

מרכזת מנונות ולריכה שיפה: באבקתא. נונחות שיש נונחות מנוץ בנקבי הלכונחוי ובסם מכלפין רחשי הכינועות המלויות בשפת העור: שנקלישיה יוצאין. שנקליטיה קבועים בכרטי המעה כדלכה: ווקפה. פורס בגד באותן לואאות שבלשי הנקליטין והוי כאלי כפוי שאינו לאינו לאינ לשיבה: מורר ליכבם לתחומה. דעד התחום אינו נקאא עם ה שיכי אכל עיבור נקרא על שם העיבורה שיש. וקרי לים יריחו: אלא שמע מינה בעיבורה קאי. וקרי לים יריחו: ומדותם מחוץ לעיר אלפים באמה. אלמא תחום איקרי חוץ לעיר: יבול ילך לביתו ויםגור. ע"י שליח או על ידי חבל ארוך מלמוד לומר אל פתח הבית אי אל פתח הבית יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר דליכא לקיומי בענין אחר שהרי לכין הוא לאחת מן הבית: